

Merkószki Csilla: Más se boldog

(A novella a Gödöllői Irodalmi Díj 2024 pályázaton 2. helyezést ért el.)

Nem hiszem el, hogy Norbi megint benne hagyta a kulcsot! Kopogok. Semmi. Idegesen rátenyerelek a csengőre. Amint meglátom nyúzott arcát, megbánom, hogy siettem haza. Amíg lehúzom a cipőmet, bevánszorog a hálóba. A hetvenéves nagyapám járókerettel közlekedett ilyen tempóban a második sztrókjá után. Norbi feleennyi, és gutaütést én fogok kapni. Valami baj van, kérdezem, mintha nem tudnám, miért ilyen. Vajon most mit fog mondani? A térde fáj, hasmenése van, esetleg szédül vagy megfázott? Leülök az ágy szélére, kezemmel a hátam mögött támaszkodom. Nagyon fáj a fejem nyögi elfúló hangon. Kígyóként körém tekeredik, az ölembe hajtja a fejét. Az öcsém bújt így hozzám, mikor anyám veszekedett a részeg apámmal. A hátát simogattam, és meséltem neki, hogy ne hallja a veszekedést. Norbit is így nyugtattam meg egy-egy rossz napja után. Csukott szemmel várja, hogy megsimogassam, de nem mozdulok. Nem úgy volt, hogy Zsuzsával találkozol, kérdezi, és visszafekszik a helyére. Azonnal felállok. Túlórázik, később megyek, válaszolom a nappaliból. A táskámból kivesszem a kulcsomat, és a konyhában újratöltöm. Bekukkantok a kukába. A nappaliban kortyolgom a vizet, közben nyomokat keresek. A számítógép mögött nincs, a kanapé alatt sincs. Benézek a majdnem falig tolt fotel mögé, és ott sorakoznak az üres sörösdobozok. Az elsőt felemelem, megrázom, néhány cigicsikk kergetőzik benne. Visszamegyek a hálóba, nyomkodja a telefonját. Nem kérdezek semmit. Elköszönök, hogy indulok Zsuzsához. Minden oké, kérdezi. Persze. Találkozunk még ma? Nem tudom... nem hiszem. Megint előveszi a bánatos kutya nézést. Mikor bezárom magam mögött az ajtót, kicsit megkönnyebbülök. Mialatt battyogok le a harmadikról, azon gondolkodom, mivel üssem el a következő négy órát, amíg elhúz otthonról. Zsuzsa lemondta a találkát, mert belázasodott. Azért igyekeztem haza, hogy hátha csinálunk valami közös programot, de egy másnaposságtól tompa ember társaságára nem vágyom. Még szerencse, hogy meleg van, és sokáig világos. Amíg elstétálok a közeli parkba, elszáll a dühöm. Leroskadok egy padra, és sajnálom magam. Hogy lehetek ilyen szerencsétlen? Ott kellett volna hagynom az első hazugságnál! Miért adtam második, harmadik, ezredik esélyt? Mit csinállok rosszul? Lesz még őszinte velem?

Társaságban Norbi az alkohol legnagyobb hangú ellensége, mióta két éve elhatároztuk, hogy nem iszunk többet, és letesszük a cigit. Akkor halt meg apám májcirrózisban. Két hónap múlva találtam az első üres üveget. A szerszámos ládában. Kicsi, négycentes, vodkás. Az már hónapok óta ott van, felelte, csak elfelejtette kidobni. Pár hét múlva újabb kisüveg került elő a ládából. Brandy-s. Ez ugyanaz, állította Norbi. Nem dobtad ki? Most kidobom. Utána az erkélyládában találtam sörösdobozokat. Azokat nem ő itta. Feljött egy haverja összeszerelni a konyhaszekrényt, ő sörözött. De mit keres az erkélyen? Hát, cigizett Pisti, és ott maradt. Az ágyneműtartóból előkerülő üvegekre

a vállát vonogatta, ahogy a villanyóra szekrényben lévőkről sem tud semmit, és hagyjam őt békén, mert fáradt. Norbi folyamatosan fáradt. Négy átkozott éve.

Egy romantikus balatoni kiránduláson bevallotta, hogy egy, de tényleg csak egy sört megivott egyszer véletlenül, mert annyira utálja a munkáját, és kikészíti a három műszak. Majd sírni kezdett, hogy milyen szörnyű alak, és hogy megbánta azt az egy árva sört. Őszintén megsajnáltam. Akkor jött a fogadkozás, hogy soha, de soha többé, mert annyira, de annyira szeret! És higgyem el, a többi üvegről fogalma sincs, lehet, valaki jár hozzánk, és ki tudja, mióta vannak azok ott, nem takarítok rendesen. Oké, de akkor sem értem, mit keres egy kicsi Unicum a Jóbarátok DVD mögött eldugva. Olyan ártatlan képet vágott, hogy elgondolkoztam. Tudja, hogy nem hiszek az ilyesmiben, de szerinte szellemek járnak nálunk. Szerinted apám kísért? Böszön bólogatott.

Most is írogat, hogy vérzik az orra, és hol van a fájdalomcsillapító, mert a fejfájástól már hányingere van. Inkább lenémítom a telefont. Nem érdekel, hány nem fogadott hívásom lesz. Norbi két dolgot tud: panaszkodni és hazudni. Mindkettőt unom. Szívem szerint reggelre kivágnám a cuccait az ajtó elé, kizárnám a lakásból, és menjen, ahova akar. Rossz feleség vagyok, ha nem hiszek a férjemnek? Igaza van: földhöz ragadt vagyok, pedig mennyi minden nem kézzelfogható. A szerelem se az. Azt se tudom megfogni, pedig ő igazán szeret.

Hogy tudnék megszabadulni tőle? Nincs itt a közelben egy baltás gyilkos? Esetleg hazafelé elüthetne egy kamion, vagy egy vonat. Mindenki sopánkodik, hogy ilyen fiatalon, jaj, még élhetett volna, óh, az a drága férje egyedül maradt. Mi lesz a drága férjemmel? A számlákat se tudja befizetni. A középső fürdőszobai polcon van egy doboz, ő írta rá, hogy gyógyszerek, és most nem találja. Nem hagyhatom magára, különben még többet fog inni, és teljesen lecsúszik.

Először segítenem kell rajta, ráérek utána meghalni.

Végül is nem ver, van munkája, és szeret.

Szokott porszívózni és főzni.

Bevásárol.

Lehetne rosszabb.

Más se boldog.